

[Ragnhild Andersen.]

kærvommen, men vi kan ikke lukke øjnene for, at den ikke løser de problemer, aldersrentemodtagerne har i alle årets 365 dage. Renten er, det må enhver indrømme, om han vil være ærlig overfor sig selv, for det første for lille for en familie og for en enligstillet at leve af. For det andet synes jeg ikke, at det er rigtigt, at det ikke er en regel og en ret, at renten reguleres flere gange om året. Jeg ved meget vel, at den højtærede socialminister i de sidste tre år har stillet forslag om et ekstraordinært tillæg til udligning af prisstigningerne, men det hinker dog altid bagefter på den måde, også i dette tilfælde, og det er derfor, mit parti har stillet forslag om at forhøje rentens grundbeløb og om at gøre det lovligt at regulere renten i hvert fald to gange om året.

Det er muligt, at enkelte mener, det kan lade sig gøre at leve af renten. Hvis man dermed mener vegetere, mere eller mindre halvsulte, så kan det lade sig gøre at slå sig igennem tilværelsen, men hvis man mener at leve i tryghed, kan det ikke lade sig gøre, som jeg allerede har sagt i den skriftlige fremsættelse af lovforslaget.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen nævnte tallene for rentens grundbeløb, og det er jo oprørende tal. At tænke sig, at en enligstillet rentemodtager, en gammel mand eller kvinde, i en landkommune skal leve af 113 kr. om måneden til husleje, sygekasse, fodtøj, hvad man har at slide og alt muligt, og kun har derudover hjælpen til brændsel og beklædning. For en enligstillet i købstæderne er det 133 kr., i hovedstaden 153 kr. Det er beløb, som det ikke er menneskeligt muligt at eksistere ordentligt for. Det samme gælder beløbene for ægtepar, som er 169 kr. i landkommunerne, 200 kr. i købstæderne og 228 kr. i København.

Der vil måske nok blive gjort den indvending, at der er aldersrentemodtagere, der får ventetillæg. Det er der også. Der er også aldersrentemodtagere, der bor i aldersrenteboliger for en forholdsvis billig husleje. Men det store, store flertal af alle vore gamle og det store flertal af invaliderentemodtagerne er nede på laveste rente, det må vi ikke glemme. Det er en ringe del af dem, der har gavn af ventetillægget, og som har mulighed for at bo i de desværre altfor få billige aldersrentemodtagerboliger, vi har.

Sandheden er den, at renten er og har været for lav lige siden 1945. Jeg ved meget vel, at renten, som den højtærede socialminister gør gældende her, er reguleret så sent som i 1948, og at der blev gennemført

ekstra tilskud dengang til 50 mill. kr., men det har ikke forandret den kendsgerning, at den stadigvæk er sådan, at den ikke er til at leve af. Reguleringerne har naturligvis bedret det lidt hist og her, men de kolossale prisstigninger, der er fulgt siden da, og som følger slag i slag i dagens Danmark, slår fuldkommen bunden ud af rentemodtagernes økonomi. Derfor hører vi da også, og har hørt lige siden 1945, bestandige klager fra rentemodtagerne, de gamle ikke mindst, og krav om at få indkomster, som sikrer dem mad i alle månedens 30 dage, og som sikrer dem tryghed for morgendagen. Jeg har sagt, at rentemodtagernes økonomi forringes i denne tid. Når man møder en kone til en sådan rentemodtager og man spørger om, hvordan det går, så siger hun: min mand spiser jo ikke så meget, han spiser tre stykker til aften, og jeg kan ikke spørge, om han vil have mere, for jeg kan ikke give ham mere. Han spørger heller ikke, om han må få mere, for han ved, at der er ikke mere, men det gør alligevel ondt. Det er jo ting, som viser, at de gamle sidder og halvsulter, om ikke helsulter visse dage om måneden. Det er ondt at sulte og savne, det er især ondt for vore gamle og syge, dem, der har arbejdet og gjort deres indsats, så længe de kunne, når de skal føle sig svigtet af samfundet på deres gamle dage, efter at de har givet det bedste, de orkede, til samfundet. Rigsdagens medlemmer ved jo selv, hvor ondt det er at blive gammel og sidde med en lille indkomst. Da man for 4 år siden gennemførte pensionsordningen for rigsdagsmedlemmer, var det jo netop ud fra det synspunkt, at de fleste nødig ville opleve den tort at blive gammel og skulle nøjes med aldersrenten.

Nu har vi i det høje ting et medlem, som utvivlsomt vil støtte mine synspunkter om en forhøjelse af alders- og invaliderentens grundbeløb. Det er det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, formanden for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund. Jeg venter bestemt at få støtte fra dette ærede medlem, fordi jeg ved, at han netop på smede- og maskinarbejdernes kongres i sidste måned stærkt understregede, at aldersrenten var så lille, at man ikke kunne leve af den, og mente, at man burde sikre de faglige funktionærer en højere indtægt i deres alderdom. Jeg under gerne både det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og andre fagforeningsfunktionærer en højere indtægt i deres alderdom, men jeg under sandelig også enhver smedesvend, murerarbejdsmand og havnearbejder det samme, og jeg kan ikke tro andet, end at det ærede medlem,